Η ωραία θυμωμένη

Το τρένο στο Ρουφ

Από την **Ελένη Πετάση**

Γιατί μια ωραία να είναι θυμωμένη;

Το Πάσχα έφυγε και μαζί του τα περισσότερα θεάματα, αλλά για λίγο ακόμα το Τρένο στο Ρουφ φιλοξενεί την «Ωραία θυμωμένη». Να μια ευφρόσυνη παράσταση χωρίς ίχνος τηλεοπτικής ευκολίας – τόσο συγγραφικής όσο σκηνοθετικής και ερμηνευτικής. Και παρότι δεν πρόκειται για «την ανακάλυψη της πυρίτιδας», επισημαίνω εμφατικά τις αρετές της γιατί το κυρίαρχο ρεύμα στις σύγχρονες κωμωδίες, και κατ' επέκταση στον τρόπο που παρουσιάζονται, έχει δυστυχώς υποκύψει στο χαυνωτικό, κονδροειδές, μέχρι και κυδαίο ανεμοστρόβιλο των ριάλιτι σόου.

Ζωογόνος αέρας διαπερνά το πρώτο θεατρικό κείμενο της πεζογράφου-ακαδημαϊκού Λένας Διβάνη, το οποίο καταφέρνει να αποδώσει με ανάλαφρο τρόπο στοιχεία κοινωνιολογικής μελέτης και ευφυή σχόλια πάνω σε θέματα που απασχολούν το γυναικείο κυρίως πληθυομό και διαιωνίζονται χωρίς λύσεις στη διάρκεια του χρόνου.

Η θέση του «πρώην» ασθενούς φύλου μέσα στη σημερινή νεοελληνική κοινωνία, λοιπόν, δεν μοιάζει να έχει ιδιαίτερα μετατοπιστεί, καθώς ακόμα «ο άνδρας που κυνηγά κορίτσια λέγεται Δον Ζουάν, ενώ τα κορίτσια που κυνηγούν αγόρια τσούλες...». Έτσι, μια σειρά χρόνιων προβλημάτων κατακλύζουν τον ευθύβολο, σαρκαστικό λόγο της Διβάνη, ο οποίος εκμαιεύει αβίαστο γέλιο. Ό,τι ακούγεται, αν και μεγεθυμένο κωμικά, μοιάζει να ξέφυγε από την κλειδαρότρυπα του διπλανού διαμερίσματος: από συμβουλές για τη στρατηγική του έρωτα μέχρι αγωνίες για την αντιμετώπιση ευτράπελων ή μη καταστάσεων της καθημερινής ζωής: η καριέρα, το σπίτι, το διαζύγιο, η κυτταρίτιδα, η μοναξιά, η ανυπαρξία επικοινωνίας, οι συμπεριφορές ευνουχισμένων συζύγων και φαλλοκρατών ανδρών, η αναζήτηση μιας νέας ταυτότητας, αλλά και η συνειδητοποίηση της φεμινιστικής ήττας, όλα σατιρίζονται με μέτρο και ποιότητα.

Η εύρυθμη, καλόγουστη παράσταση της Τατιάνας Λύγαρη –κάτι ανάμεσα σε stand-up comedy και μουσικό θέατρο με επιθεωρησιακά θραύσματα και πνευματώδη στιγμιότυπα– εκμεταλλεύεται στο έπακρο τον ατμοσφαιρικό αλλά περιορισμένο εσωτερικό χώρο μιας παλιάς αμαξοστοιχίας. Οι «δράσεις», εξάλλου, ξεκινούν από το μπαρ του τρένου με τους υπαινικτικούς φωτισμούς, τα καλοδιατηρημένα δερμάτινα καθίσματα και ένα ποτό στο χέρι, για να συνεχιστούν στο διαμορφωμένο σε σκηνή-πλατεία βαγόνι.

Τις ενδιαφέρουσες συνθέσεις του Μηνά Αλεξιάδη με τους έξυπνους στίχους του Άρη Δαβαράκη ερμηνεύουν ζωντανά τέσσερις μουσικοί μαζί με τους ηθοποιούς, οι οποίοι τραγουδούν αλλά και κινούνται χορευτικά (Νατάσα Ζούκα) με εντυπωσιακή ακρίβεια.

Και οι τρεις γυναικείες παρουσίες (Βασιλική Ανδρίτσου, Φαίδρα Δρούκα, Βιβή Κόκκα) είναι απολαυστικές μεταδίδοντας στο κοινό το πηγαίο, δαιμονικό κέφι τους. Ο Σπύρος Περδίου έχει ανάλογη αμεσότητα, αλλά ενίοτε πέφτει στην παγίδα της υπερβολής.